

1848. do 1850. godine. Diktatorske ovlasti koje je ban u tom razdoblju imao davale su mu pravo da o svim ovim pitanjima odlučuje, a zbog izbjivanja iz Hrvatske nije mogao osobno nadzirati provođenje svojih odluka, već je ta zadaća prenesena na Bansko vijeće, koje ga je sa svoje strane o tome izvješćivalo. Sigurni smo da će ovo izdanje naići na zanimanje onih kojima je namijenjeno, a nadamo se da će potaknuti i daljnje objavljivanje vrijednog izvornog gradiva.

Tomislav Čepulić

ZSIGMONDKORI OKLEVÉLTÁR VI. (1417-1418), rukopis ELEMÉRA MÁLYUSZA dopunio i priredio IVÁN BORSA, Magyar Országos Levéltár, 1999.

Izdanje Zsigmondkori oklevéltár VI. (Arhiv isprava Žigmundovog doba) šesti je svezak niza koji je Elemér Mályusz počeo izdavati još 1951. godine. Svezak II/1 izišao je 1956, a II/2 1958. godine. Rukopis za preostale sveske (za razdoblje od 1411. do 1420. godine) autor je 1978. predao Mađarskom državnom arhivu. Tek 35 godina nakon izlaska drugoga dijela drugog sveska, 1993. godine, izišao je treći svezak (1411-1412), 1994. četvrti (1413-1414), a 1997. peti svezak (1415-1416).

Glavninu ovoga sveska čini popis, često s opsežnijim registima dokumenata iz navedenoga razdoblja, dakle iz 1417. i 1418. godine (ukupno 2703 dokumenta na oko 600 strani-

ca), a uz kraći uvod svezak sadrži i sljedeće priloge: popis kratica i objavljenih izvora, popis arhivskih fondova u kojima se isprave nalaze, kazalo imena osoba i mjesta i stvarno kazalo (sve u jednom kazalu), te kazalo signatura *Diplomatikai Levéltár* (Arhiv isprava Mađarskog državnog arhiva) i *Diplomatikai Fényképgyűjtemény* (Zbirka fotografija Mađarskog državnog arhiva).

Opseg opisa pojedinih isprava varira od vrlo kratkih regista na mađarskom jeziku, s napomenom o arhivskom fondu u kojem se isprava nalazi i o objavljivanju isprave, do opsežnijih tekstova koji se sastoje od mađarskog teksta i prepisanih većih dijelova latinskog izvornika, a često i s napomenom o materijalu i pečatu.

Među ustanovama koje čuvaju izvorno arhivsko gradivo, Hrvatska je zastupljena prije svega Hrvatskim državnim arhivom (osobito fondovi i zbirke Documenta mediaevalia varia, Neoregestrata acta i fondovi pavlinskih samostana) i Arhivom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, ali navedeni su i pojedini fondovi Državnih arhiva u Zagrebu, Varaždinu i Dubrovniku.

Ovo je izdanje vrlo bogat izvor za proučavanje društvene, gospodarske i crkvene povijesti s početka 15. stoljeća. Nadamo se da će ga i hrvatski povjesničari, unatoč manjoj dostupnosti zbog mađarskog jezika, moći dobro iskoristiti, te očekujemo što skorije zaključenje niza sveskom za 1419. i 1420. godinu.

Tomislav Čepulić